

hidtil (dersom a ikke vedtages): Stedet for Paragraphens første Stykke (Linie 1—12) sættes: "o. s. v.; men dette skal forandres til: „Ved Slutningen af § 9 tilføies" o. s. v. Hvis Forslaget under Nr. 13 a ikke vedtages, foreslaaes det altsaa, at det, som Forslaget under Nr. 13 b indeholder, skal være en Tilføining til Slutningen af § 9, og ikke, at det skal træde istedetfor § 9, første Stykke, Linie 1—12, hvilket vil sees at være i Overensstemmelse med, hvad der findes i Betænkningen under Post 8. Som Følge af den nu af mig nævnte Rættelse maa imidlertid ogsaa den Parentes, som findes ved Forslagene under Nr. 14, og som gaaer ud paa, at de kun skulle afstemmes, dersom Forslaget under Nr. 13 b ikke vedtages, bortfalde. De 2 Forslag, der ere stillede under Nr. 14 a og b, ville altsaa være at afstemme uden Hensyn til, om Forslaget under Nr. 13 b vedtages eller ikke. — Forhandlingen over dette Afsnit er saaledes aabnet. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Fenger): De Forslag, som ere stillede til det Afsnit, der nu er under Forhandling, angaae for Storstedelen de Tvivlsmaal, som kunne opstaae under Overgangstilstandene fra ældre til nyere Love, idet der nemlig er Lønningslove gjældende for de fleste af de Embedsmænd, hvis Lønninger Lovforslaget omhandler, idet der, naar man nu forandrer disse, fremstaaer det Spørgsmaal, hvorledes de Embedsmænd skulle være stillede, som ved de nye Love faae andre Lønningsbetingelser, end de hidtil have havt. Det vil erindres, at Rigsdagen ved en lang Række af Beslutninger har stadfæstet som gjældende Praxis, at man i Almindelighed ikke gjerne vil fratage en Embedsmand Noget af det, han har i Løn, idet man, naar man har vedtaget nye Lønningsbestemmelser for en vis Klasse Embedsmænd, har bestemt, at de Mænd, som vare i de paagjældende Stillinger, fik Lov til som personligt Tillæg at beholde den Lønning, de hidtil havde havt, selv om den var større end den, man havde vedtaget for Fremtiden at lønne disse Embedsmænd med. Dette har været almeengyldig Praxis for Rigsdagen, den er ved særlige Love udtrykkelig bleven

stadfæstet for visse Classer af Embedsmænd, og som de nyeste Exempler herpaa skal jeg nævne de Lønningslove, vi have vedtaget for Hær og Flaade, i hvilke der udtrykkelig er givet Lovbestemmelser i saa Henseende. Dette Princip har Regjeringen ligeledes søgt at gjøre gjældende ved det her foreliggende Lovforslag, og forsaavidt man vil tage det i dets store Almindelighed, har Udvalget ogsaa meent at kunne slutte sig dertil, men Sagen er den, at der ved de nu foreliggende Lønningslovsforslag fremtræder ganske særegne Forhold, som kræve, at man maa tage de enkelte Punkter under Overveielse og see, i hvilken Grad og i hvilket Omfang man kan give den af mig nys nævnte almeengyldige Grundætning Anvendelse paa de nye Love. Det Punkt, som i saa Henseende især fremtræder med meget betydelig Vigtighed, er det, der omhandles i det Forslag, som af Regjeringen er stillet om, at Sædtillæg fremtidig skal bortfalde. Dette Spørgsmaal er i og for sig meget vigtigt, og der er herved rettet en Opfordring til Rigsdagen om at give sit Samtykke til nu at standse med en Lønningsmaade, hvorpaa man sammen med Regjeringen for ikke saa lang Tid siden er gaaet ind efter moden Overveielse og Prøvelse; Regjeringen foreslaaer nu at ophæve den og at gaae over til et andet Princip, hvorefter der ikke længere skal gives Sædtillæg. Forslaget derom er tiltraadt af Udvalgets overveiende Fleertal; men da dette Fleertals Medlemmer have havt forskjellige Grunde dertil, kan jeg i, hvad jeg har at sige, ikke tale paa alle Fleertalsmedlemmers Vegne; dog taler jeg paa de Flestes Vegne, naar jeg udvikler de Grunde, som væsentlig have bestemt Fleertallet til at slutte sig til Regjeringens Forslag. Vi ere nemlig gaaede ud fra, at det efter vor Udvikling ikke i sin Tid kan have været Rigsdagens Mening at fastslaae denne Lønningsmaade saaledes, at den bestandig skulde følges, uanset hvilke Følger den maatte vise sig at have, om det nemlig maatte vise sig, at den virkelig opfyldte de Hensigter, man havde havt dermed, dengang man bestemte sig for den, eller om Erfaringen skulde lære, at den ikke opfyldte de Forventninger, man havde næret om den.